

gărite de trufașele hoteluri cu patru rânduri și trei sute de *betten* (paturi). Trenul de la Merano, (Bozen-Merano) nu se urcă mai sus de M. Is; sosirea curierului poștei este singurul eveniment al zilei; din restrânsa colonie de streini, fiecare trăiește pentru el sau pentru familia lui. Cu toate acestea, acolo sus nu lipsește nimic din ceea ce formează cel mai exigent *comfort* al vieții. Patriarhalele lui „*gasthaus*” păstrează încă, sub largile lor strașini, sapate în caractere gotice, maximele vechiei și sănătoasei înțelepciuni germanice; ferestrele pătrate sunt împodobite cu flori; hangul te primește la poartă, cu o față zâmbitoare de lună plină, cu neprihănitul șort rotunjit pe mărețea-i burtă; odăile, toate vărute cu alb; rufăria patului miroase a curat și a livăncică. De pe pereți se desprind niște chipuri de Gretchen la vârtelniță, care te fac să te reîmpaci cu evul mediu și să ierți pe acel psihic de bătrân vânturatic ce fusese doctorul Faust.

Dar Semmeringul! Ce colțisor de rață! Inchipiți-vă o fașie din Elveția, strămutată în mijlocul Austriei, la două ceasuri de „*Schnel Zug*” de la Viena (ah! acele confortabile „*Schnelzüge*” ale Comp. *Südbahn*! cari te duc aproape până la pragul hotelului! Mărețea singurătate a Alpilor însoțită cu toată cochelăria unei mari stațiuni climatice! Cel ce a văzut odată Semmeringul, nu-l mai uită; și toți cei ce pot să se reîntoarcă aci, nu scapă ocazia, fie chiar numai pentru o zi, sau pentru câteva ceasuri. Cunoșc multe lume care merge pe fie-care an la Ischl, Gastein, Gmunden, Karlsbad, dar care n-ăr trece pentru nimic în lume pe la Semmering fără a se opri, căci dacă în acele localități de mai sus îi trimite medicul, apoi la Semmering îi duce inima. Ce aer, ce verdețea, ce ușurare, atât pentru plămâni cât și pentru suflet. Și să n'o uităm! ce eflinatate!

Benedetto de Luca

GABRIELE D'ANNUNZIO

INDEMN

Atât de josnic, suflete, ce te nărzie
Între desgură de viață și ntră frică
De moarte? Tortele sunt stinse pe vecie.
In cale nu-ți va mai lucii de-acum nimica.

Ce te nărzie atunci? Din nou să-ți mintă
Speranța unei ultime-aventuri amice?
Priveste-ți bine calea: goală și pustie;
Aceleași ziduri carbe n' au preajmă și se ridică.

De nu te mulțumește clipa de lumină,
Ce te nărzie-acum? Nu te mai teme, treci.
Eterna pace o vei căpăta așteptându.

De-atâtea ori tu însuși ai citit, știu bine,
Pe fete de cadavre palide și reci
Că Moartea pururea fâgâduiala și ține.

A. A. D.

X CUGETĂRI

Experiența este o școală costisitoare;
proștii însă învață numai la școala aceasta.
Franklin.

Cel ce privește universul din punct de
vedere științific, vede că religia e ceva mare
și frumos.
Spencer.

Nu putem face nimic mare, nimic nobil,
fără entuziasm.
Emmerson.

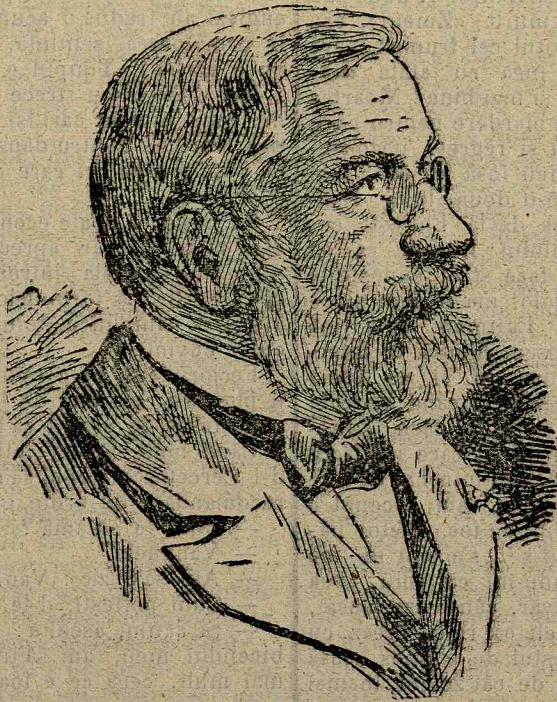
Cu cât ești mai cinstit, cu atât mai puțin
bănuești pe alții că nu sunt.
Cicerone.

Cel mai bun leac contra mâniei este un
moment de răsândire.
Seneca.

Viața e un riu pe care îl treci înnot;
cine ajunge mai curând la țărniță e mai fericit.
Julia Hajdeu.

GALERIA FIGURILOR CONTIMPORANE

D-rul Ion Urban Jarnik

A îmbătrânit și totuși e tânăr.
Obicnoinm să zicem bătrân acelaia
a cărui vârstă a îmbrăcat haina argintie
care reclamă respectul și încrederea,
precum impune venerațiunea perii
înzăpezii de ani, când ei
au înălbii în demnitate și trudă
rodnică.

Mai numim bătrânii pe tinerii a
cărui înțelepciune timpurie, năzuie
să infiripeze idealul vieții.

Bătrân este și codrul ai cărui falnici
copaci strejuesc de veacuri năvalnicile
vânturi deslanțuite și cu toate
astea pururea rămâne verde;
tânăr în podoaba frunzei, sârbătorind
premenirea vieții, când căldura
înviitoare a soarelui se revarsă
îmbelșugat peste natura amortită.

Bătrân era la 20 ani, Ion U. Jarnik
tânăr a rămas la 61.

Bătrânii tineri sunt mulți; sunt
toți aceia în cari nu s'a domolit încă
văpaia entuziasmului și a iubirei.

Bătrânul nostru să deosebește însă
prin pre-multa dragoste ce i-a umplut
inima și n'are n'a mai putut
prinde buruiana rea.

Dânsul a îndrăgostit munca căreia
s'a dat din cea mai fragedă tinerețe.

A îndrăgostit tinerimea școlară
căreia a știut să-i încălzească aspirațiunile
și să-i lumineze calea. Și a îndrăgostit
patria și, nespun de mult, leagănul
copilăriei sale. — *Potstyn* — un sat
din a cărui climă deluroasă se face o
stațiune de vară și unde dânsul își
caută odihna sufletească, când îi
mai dau pas multele îndatoriri, de
și odihna-i este numai aceea în care
se poate uita cărților și condeiului,
tovarăși nedespărțiți ai lui.

Acum chir este îndrăgostit, cu
arderea unui tânăr, de limbile române
pe cari le cultivă ea pe cele mai
dragi lui flori din grădinița *Potstynului*
și din cari «favorita-i sultană»
este *limba română* pe care o și
predă de pe catedra-i universitară
din Praga. — Până și corespondența
intimă ce ține cu fiul său mai mare
— doctor și dânsul în litere și filosofie,
scriptor (sub-director) al bibliotecii
țării — o face numai în românește.

Fiul al unei națiuni cu un trecut
glorios, este unul din cei mai devotați
patrioți ai ei; cu toate acestea dra-

gostea de țara românească par că
dispută ceva din acest devotament.

Îi saltă inima de bucurie când
întâlnește un român pe care caută
a-l dibui în marea populațiune de jumătate
milion a orașului. Rareori se întâmplă
ca unul din românii cari, în trecut,
au petrecut câte-va zile în Praga,
să nu fie găsit și îmbrățișat de
profesorul Jarnik, a cărui casă
ospitalieră își ține ușa totdeauna
deschisă. Îi face o mare plăcere de a
strânge legăturile cu aceia așezați
vremelnici ai ei, iar timpul ce-i
rămâne liber îl petrece în societatea
lor. Spre acest sfârșit a pus la cale
o întrunire săptămânală, când se
închide câteva ceasuri în cercul
celor ce știu a-l prețui.

Acea zi e o sărbătoare și pentru
dânsul ca și pentru noi care-l
primim cu aceeași dragoste caldă.

Treizeci și mai bine de ani, cu
toate ale lor bune și rele isprăvi,
n'au putut șterge din sânul lui
amintirea-i atât de dulce a timpului
petrecut între români — în Transilvania
și România — ca să le poată
grăi limba și învăța datinile și obiceiurile.

Membru de onoare al societăților
«România Jună» din Viena și «Astra»
din Transilvania — încă de la zămis-
lirea lor — este primit cu cordialitate
și sârbătorit ori decâteori întră în
mijlocul lor.

Are o mare sete de cuvinte românești,
o adevărată beție — cum spune
însuși în «Drumul pe care am mers»,
publicațiune ce apare în «Convorbiri
Literare» din București, — vorbește
mult dar și culege mereu.

Ca și poetul, adoră natura în liniștea
și bogăția ei nesfârșită.

Conducător și protector al
multor societăți culturale și de ajutor
pentru tinerimea studiosă, este
totdeauna și întemeietorul unei mari
societăți centrale de înfrumusețare a
localităților lipsite de dărnicia naturii,
societate în care s'au contopit
alte vre-o 270 asemenea înjghebări de
asociațiuni, create din îndemnul
său prin pilda lui și cari sunt răspândite
pe toată suprafața Boemiei,
Moraviei și Sileziei austriace.

Suflet ales, caracter ferm, fire
blandă, spirit cercetător, mințe ageră,
judecată neșovăitoare, ochii vii și
sfătoși cât se poate de plăcut, sunt

însușiri cari închiagă făptura lui Ion
U. Jarnik.

Comoara învățării eruditului filolog
este ca un izvor care nu seacă
nici când și care pururea adapă pe
cei însetați de lumină.

În apostolatul muncii sale prietnice,
nu și-a căutat niciodată interesul
personal. A rămas totdeauna
credincios deviziei lui: «cel d'întâiu
la datorie cel din urmă la drepturi».
Lipsit de vanitate, este unul din puținii
cari și poartă *răsplata muncii*
în adăocul sufletului lor.

Mărețea figură a d-rului Ion U.
Jarnik, căruia Academia Română —
de la a ei întemeiere — i-a deschis
porțile, este o podoabă pentru «Galeria
noastră de figuri contemporane».

E o față pentru Români când în
sanctuarul unei Universități streine
— cea mai veche din cele din centrul
Europei — se ridică un glas grăind
și simțind româneste!

Se cade deci să cinstim și să sârbătorim
pe acest filo-român, frate de
cruce nouă, unul din cei mai fadragostiți
de neamul nostru; să arătăm
portretul tuturor concetățenilor, ca
să-l cunoască fie-care mai de aproape
și mai cu osebite se cuvine ca, în
cărțile școlarilor noștri, să stea
între frunțile luptătorilor străini,
pentru răspândirea limbii Române
și slăvirea naționalității noastre.

Praga, Iunie 1909 Pensionar

SCRITORII VECHI

DIN COPILĂRIE

DE
G. SION

XVI

De când tatăl meu își ruina sănătatea
în Bulgaria, averea lui mai tare
se ruina la Laza. Maică-mea, lipsită
și de experiență și de protecțiune,
vedea risipindu-se vitele și produsele
facă a ști cum să se opre: cu
motiv de recușițiune, venia fel de
fel de individe cu titlu de agenți ai
cărnuirii și ridicau vite, grâne, păpușori,
lăsând chitanțe subscrise cu
nume fictive, pe care tatăl meu nu
le-a mai putut urmări! Sdrucăna-
rea a fost completă; tatăl meu ne
mai având vite cu cari să facă
piugărie, nici capital cu care să exploateze
moșia și să plătească arenda, a
trebuit să părăsească Laza și să se
retragă la Hârșova, la răzășia sa,
unde din fericire avuse buna inspirațiune
de a-și construi o casă destul de bună
și încăpătoare pentru numeroasa
sa familie.

Între acestea, Gospodin Ciasnoe
își dedese arama pe față. Era un
bețiv și jumatate; doar că nu era
hârțagăș când se îmbăta. Cu învățatura
nu făcăm nici un progres. El
ne servia mai mult ca pedagog, și
întru această esecă. Câteva fraze
rusești și câteva franceze, pe care
ne făcea să le recităm și să le repetăm
cu dânsul, abia făcea pe părinții
noștri să creadă că noi profităm
de dascălia lui; în realitate, nu
știam nimica. Profitam mai mult de
lecțiunile ce ni le da mama pe apucate;
ajunsesem a citi grecește fără
impiedicare și bine, chiar și a scri puțin.
Tata iarăși când dispunea de
timp mă chema și mă învăța românește
pe Psalme și pe Ceaslov. După
ce am învățat a ceti, mă puse și la
scris: mai întâiu cu degetul pe nisip,
apoi pe o tablă ceruită pe care
scriam cu un cuiu ascuțit la vârf;
iar după ce umpleam tabla, o treceam
puțin prin flacăra focului de se
netezia și se făcea proprie iarăși
pentru scris. Această modie dascălul
Arșeni zicea că a inventat-o el, pentru
ca să nu facă cheituaia cu hârtia.
Încetul cu încetul făcusem așa
progrese, în cât citiam nu numai
scriptura tatei pe care o avusesem
de model, dar și scripturi de documente
vechi câte cu două și trei
cături, cu elisiani și forme de litero
capricioase și încârligate. La etatea